

Toespraak gehouden door de hoofdpredikant ds. J.D.W. Eerbeek bij de inwijding van het nieuwe avondmaalsstel in PI Nieuwegein op 19 juni 2006

Beste mensen,

Als je gevangen zit betekent dat een groot isolement. Je bent afgesloten van de mensen van wie je houdt. Jij kunt hen niet bereiken en zij jou niet.

Vandaag wordt het nieuwe avondmaalsstel in jullie Stilte Centrum ingewijd. Het Stilte Centrum is niet zomaar een plaats, maar een plaats waar jij en God elkaar ontmoeten samen met andere bewoners van dit huis en met vertegenwoordigers van de kerken van buiten. Het Stiltecentrum is een plaats voor de ziel. Er worden liederen gezongen van Gods verbondenheid met ons, gebeden uitgesproken, verhalen gelezen en uitgelegd. Dat zijn niet zomaar verhalen, maar dat zijn verhalen van God met ons. En zo is het Stiltecentrum in dit huis een plaats van hoop. Ook zijn hier symbolen, kaarsen, een kruis, het doopvont en het avondmaalsstel.

Over dat avondmaalsstel gaat het vandaag in het bijzonder.

Het is nieuw en het wordt ingewijd. Dat betekent dat het niet zomaar iets materieels alleen is, maar dat het zijn diepere bestemming krijgt om hier iets van God erfahrbaar te maken.

Het avondmaal wordt gevierd met de tekenen van brood en wijn. In die tekenen wordt zichtbaar en tastbaar hoe diep God zich met ons verbonden heeft in de weg die zijn Zoon Jezus in lijden en sterven met ons ging. In zijn lijdensweg en zijn sterven heeft Hij gedragen wat wij zelf niet kunnen dragen.

Hij heeft heel diep al ons lijden gedeeld om onze wonden te helen.

In Jezus zien we wie God is en hoe groot zijn liefde is.

Zo kunnen we in de grote geslotenheid van de gevangenis de verbondenheid van God met ons ervaren. Hij laat ons nooit vallen. Hij laat ons nooit los.

Het avondmaal brengt ons ook in verbondenheid met elkaar allemaal als kinderen van God.

Ik heb dat een keer heel duidelijk ervaren toen ik nog gevangenispredikant in Scheveningen. zie stuk Scheveningen.

Een groep oudere mensen uit een verzorgingshuis in Den Haag nam regelmatig deel aan de kerkdienst.

De gevangenis Scheveningen was toen de zwaarste gevangenis van Nederland. De gedetineerden waren gemeenschapsongeschikt of vluchtgevaarlijk of allebei. Een uiterste categorie dus. Iedere zondagmorgen was daar kerkdienst. En die kerkdienst werd bezocht door een groot deel van de gedetineerden.

Na afloop van de dienst kwam een van de bezoekers van het verzorgingshuis naar mij toe. Het was een 87 jarige man die ik wel kende uit het gereformeerde leven. Hij had een duidelijke en welomschreven geloofsopvatting. En hij zei me: "Ik moet je zeggen dat ik in deze dienst voor het eerst van mijn leven heb begrepen wat het avondmaal betekent. Ik ben er veel mee bezig geweest. Ik heb er veel nota's over gelezen en heftige discussies over gevoerd. Maar nu heb ik hier begrepen, swaar het in het avondmaal echt om gaat". Ik zei hem verwonderd: "Maar hoe kan dat, want we hebben vandaag toch helemaal geen avondmaal gevierd?"

Hij zei: "Het begon eigenlijk in de dienst toen je zei: "Ik heb hier een schaal met cake en die laten we na de dienst bij de koffie rondgaan en we vragen aan iedereen om daar een plakje van te nemen, zodat er genoeg is voor ons allemaal. Na de dienst ging de schaal rond en iemand van de gedetineerden stootte me aan en zei: "Wilt u aanpakken en doorgeven?, Naast me zat ook iemand die ik niet kende. Ik wist niet wat ze hadden gedaan. Wat ze voor zaten. En eerlijk gezegd wisten zij ook niet van mij wat ik gedaan had en wie ik was. En toch was er een vraag voor het aangezicht van God om aan te pakken om door te geven. Om te delen. Te delen met hen die ik niet kende".

Ik hoop dat het rondgaan met brood en wijn van deze schaal en deze beker laat voelen dat u met God verbonden bent door alle muren heen.